

Áo Vàng

Cũng gọi là " Biệt ly "

Hoàng nhìn đồng hồ tay, còn những hai tiếng nữa mới phải ra sân bay...

Đi thơ thẩn quanh nhà, Hoàng cố gắng thu hết tất cả hình ảnh cuối cùng của chốn thân yêu này, nơi mà nàng đã trải qua nhiều năm chung sống với người nàng yêu. Hoàng thích nhất khung cửa sổ trong nhà bếp nhìn ra vườn sau, mỗi ngày vừa làm bếp Hoàng vừa ngắm đôi chim nhỏ âu yếm rĩa lông cho nhau trên sợi dây phơi quần áo. Đôi lúc mái mê nhìn đôi vợ chồng chim, nàng đã quên mất pha cà phê buổi sáng cho chồng. Lạ quá! Hôm nay đã trưa rồi mà sao chẳng thấy tăm hơi. Không lẽ chúng nó rủ nhau đi chơi nơi khác rồi chẳng? Mà cũng phải, trời vào cuối thu, chim sẽ phải tìm về nơi trú ẩn cho mùa đông sắp tới chứ. Những ngày hè, đôi chim thường đem nhau về tình tự nơi vườn nhà Hoàng. Nhiều hôm mới tờ mờ sáng, Hoàng đã nghe vườn sau vang rân tiếng chim ríu rít.

Khanh, chồng nàng, một hôm vừa quan sát đôi chim, phán rằng: con có cái mào đỏ trên đầu là con trống vì cái vẻ hùng dũng của nó, nhất là khi chú rướn người lên và dang đôi cánh ra thì oai phong chẳng khác gì một ông tướng sẵn sàng xông trận. Còn con kia quanh cổ điểm trang một vòng lông xanh ngũ sắc thì đúng là con mái rồi.

Hoàng không đồng ý với chồng: theo em thấy, con chim mào đỏ lúc nào cũng bay sau con kia và chú chim cổ xanh luôn luôn xông xáo tha mồi về cho người tình, vậy thì con mào đỏ phải là con mái chứ. Những lúc lý luận như thế, chẳng đứa nào chịu công nhận đối phương có lý, mạnh ai cứ cho mình là đúng... Thế rồi cứ mỗi độ xuân về, đôi chim lại ghé qua vườn nhà, câu chuyện trống mái là đề tài cho vợ chồng Hoàng tranh luận tiếp.

Bỗng nhớ đến bụi hồng đỏ ở góc vườn, Hoàng quên chưa kịp tỉa gốc và trùm bao, không biết rồi có sống nổi qua mùa đông này không? Ý nghĩ đó vừa thoáng qua đầu, Hoàng cũng chợt nhớ đến thực tại, nàng mỉm cười chua chát. Mình có cần phải lo chuyện đó nữa không?

oOo

Câu chuyện của Khanh và Hoàng chỉ là một chuyện tình bình thường, không hơn không kém. Quen nhau, yêu nhau, sống hạnh phúc bên nhau... Nhớ ngày nào hai đứa nắm tay trước bàn thờ chúa, đắm đuối nhìn nhau thề nguyện chung sống trọn đời, "cùng chia sẻ với nhau những hạnh phúc và khổ đau"... Có lẽ lớn lên trong một gia đình không sóng gió, Hoàng chỉ nhìn thấy cuộc đời là một màu hồng, thấy mọi người chung quanh đều tốt, thấy mình được đầy đủ là mãn nguyện... Có lẽ vì thế mà Hoàng không cảm nhận được sự thiếu thốn khổ đau của người khác? Phải chăng Hoàng là kẻ vô tình hay vì nàng quá ích kỷ?

Ý tưởng "mình ích kỷ" cũng đến từ Khanh. Một lần trong lúc gây gổ, Khanh đã kết tội nàng là ích kỷ... Đối với Hoàng, ích kỷ chỉ là một cá tính như rộng lượng, vị tha, bản tiện, tính toán... ích kỷ không phải là một cái tội, có chăng là tội theo ý Khanh, hay đúng hơn, "tội với hoàn cảnh mà chàng đang sống.

Ngược dòng thời gian, lúc chưa lập gia đình, Hoàng là một người con gái vui vẻ, cởi mở, thích giao tiếp với bạn bè.... Trong nhóm, Hoàng vừa là một đứa ồn ào vui tánh, vừa là một chỗ tựa cho bạn khi gặp chuyện rắc rối không vui. Phần Hoàng đôi khi cũng cảm thấy cần có người để chia sẻ hay trút bầu tâm sự...nhưng nhìn quanh, đứa nào cũng đầy ắp nỗi lòng, rối ren như tơ vò, mà lại còn yếu hơn mình nữa, thế là mình đành phớt tình lãng quên và nhất định không tạo thêm phiền hà cho chúng bạn. Vì vậy mà "nhỏ Hoàng" được bạn bè tôn vinh là người hùng vô tư".....

Trong gia đình, tuy đông anh chị em và rất thương yêu nhau nhưng Hoàng không gần một người nào cả. Lên đại học, mỗi đứa du học một nơi Hoàng lại càng sống độc lập hơn.

Về đời sống tình cảm, đôi lúc có chút mơ mộng vẩn vơ nhưng Hoàng chưa hề yêu ai và cũng chưa biết khổ vì yêu là gì. Đến khi gặp Khanh rồi lập gia đình, Hoàng luôn luôn cảm thấy mình là một người may mắn, được chồng thương yêu chiều chuộng.

Thế rồi năm năm sau, một bé gái ra đời. Con bé có đôi mắt to như bố và cái miệng cười tươi của mẹ. Niềm hạnh phúc của Hoàng thật là trọn vẹn.

Nhưng, lúc nào cũng vì một chữ nhưng này mà cuộc đời biến thành dâu bể... Nếu đời sống vẫn tiếp diễn êm xuôi như vậy thì đâu còn gì đáng nói. Cuộc sống cũng như thiên nhiên, bốn mùa thay đổi, vui đó rồi buồn đó.. Bé Nhi ngã bệnh! Cứ tưởng chỉ là một cơn ốm đầu thoáng qua như những lần mọc răng, nhưng cơn sốt cứ kéo dài nhiều ngày không hết. Tiếp đến là bác sĩ, rồi nhà thương, rồi thử nghiệm...Cuối cùng vợ chồng Hoàng cũng sốt khi bác sĩ cho hay cháu bị bệnh ung thư máu!...Mây đen kéo đến bất ngờ phủ chụp xuống đầu nàng. Trí óc Hoàng không ngưng quay cuồng với câu hỏi tại sao?

Tại sao sự bất hạnh lại đến với con bé mà không xảy đến cho Hoàng? Nó có tội tình gì đâu, mới ba tuổi đầu đã phải hứng chịu nhiều đau đớn!

Những ngày tháng kế tiếp là miệt mài với nhà thương, với thời biểu trị liệu.. Cũng may, việc làm của Hoàng không quá bị ràng buộc nên nàng có thể sắp xếp thì giờ, đem việc về nhà để vừa làm vừa chăm sóc con.... Thời gian đầu, Khanh cũng cố gắng chia xẻ, nâng đỡ tinh thần Hoàng và cùng chung lo cho con. Nhưng hình như sự kiên nhẫn nơi người đàn ông rất giới hạn nên dần dà, vì lý do này hay lý do khác, Hoàng vẫn là người đơn thương độc mã lo toan hết mọi chuyện trong nhà. Có những lúc tinh thần mệt mỏi, và thể chất muốn suy sụp, nhưng với lòng thương con và niềm hy vọng cứu con thoát cơn hiểm nghèo, đã cho Hoàng đủ nghị lực để vượt qua tất cả những trở ngại.

Xuân qua, hè đến, rồi thu về....Sức khỏe của Bé Nhi vẫn không khả quan. Những cơn sốt xảy đến thường hơn. Cháu phải vào ở luôn trong bệnh viện. Thế là Hoàng buông hết công việc để theo lo cho con. Ngày hai buổi, sáng đi chiều về.... cuối ngày... mỗi lần từ giữa con là mỗi lần tim Hoàng thất lại, lòng phập phồng lo sợ không yên....sợ rằng đây là đêm cuối cùng của hai mẹ con.

Thỉnh thoảng Khanh đi công tác vắng nhà, Hoàng ngủ luôn trong bệnh viện với bé Nhi. Mặc dù nhà thương không có chỗ ngủ cho thân nhân, nhưng với Hoàng, được ngủ ngồi trong chiếc ghế dựa cạnh bên giường của con là đủ cho nàng yên tâm và an ủi lắm rồi.

oOo

Chiều nay rời bệnh viện sớm, Hoàng đón xe bus xuống phố. Định đi loanh quanh mua sắm rồi phone hẹn Khanh đến đón sau giờ tan sở, hai vợ chồng sẽ đi ăn tối.....Vừa nghĩ đến, lòng đã thấy vui. Trời ít nắng và mát dịu hơn mọi ngày nhưng phố phường có vẻ yên vắng. Tháng bảy, thiên hạ rủ nhau đi nghỉ hè cả rồi. Chợt nhớ đã từ lâu vợ chồng nàng không đi chơi xa. Hoàng về với trong trí chương trình của đêm nay. Nàng sẽ tạo cho hai vợ chồng một đêm thơ mộng. Kể ra lâu nay Hoàng bỏ thì giờ lo cho con nhiều hơn cho chồng...

Xe bus dừng lại ở một ngã tư. Ngồi gần cửa sổ, Hoàng nhìn lơ đãng xuống đường. Người qua kẻ lại vội vàng, có một bà bầu nặng nề lạch bạch đang băng qua đường, tay dắt đứa bé trai nhỏ xíu. Thằng bé trì kéo, dường như không muốn bước nhanh. Đèn đường chuyển sang màu đỏ. Bà mẹ luýnh quýnh, tay kéo con, miệng la bai bai...Mọi xe cộ đều ngưng... cho hai mẹ con qua đường bình yên... Hoàng nghĩ đến Bé Nhi, phải chi cháu không bị bệnh thì nàng cũng ráng sanh thêm một đứa cho vui nhà vui cửa.

Bỗng Hoàng đảo mắt nhìn về một chiếc xe trắng chạy ngược chiều. Ai như là Khanh? Mình có hoa mắt không? Tim nàng đánh thót. Bên cạnh Khanh là một người đàn bà. Hoàng lặng người. " Khanh có nhân tình?". Hoàng tự trấn an. Chắc không thể nào. Có thể là bạn cùng sở hay ai đó quá giang xe? Thôi thì chiều về hỏi chồng sẽ biết ngay. Nhưng giả dụ Khanh có bồ thật, sức mấy mà chàng khai? Ý nghĩ chồng ngoại tình làm nàng choáng váng, và bỗng chốc, Hoàng tưởng tượng ra đủ mọi cảnh huống trong các phim truyện nàng đã xem qua, từ ghen tuông, cãi vã long trời lở đất, đến cảnh bề bàng chứng kiến quả tang chồng mình đang âu yếm nhân tình..v.v..

Hoàng xuống xe bus và đến ngay một phòng điện thoại công cộng để phone vào sở kiếm Khanh. Cô thư ký trả lời rằng Khanh đã về. Hỏi thăm Nancy vài câu xã giao, cố gắng lấy giọng tự nhiên, Hoàng ba hoa: hôm nay trời đẹp, định làm surprise đến đón Khanh, thật tiếc quá đã hụt mất cơ hội, vậy Khanh về lâu chưa? Nancy vô tình cho biết Khanh đi ăn từ 1 giờ trưa và chưa thấy trở lại sở. Hoàng cảm ơn, chúc Bon Weekend và cúp máy. Bấm số điện thoại cầm tay của Khanh, nhưng chỉ để lại được lời nhắn.

Hoàng tần ngần, chưa biết phải làm gì....Trong lòng quá bồn chồn, Hoàng không còn tâm trí nào để dạo phố Lững thững vào ra vài cửa hàng, rồi Hoàng quyết định lên xe về nhà. Con đường về hôm nay sao dài lê thê! Đầu óc Hoàng lại lan man nghĩ ngợi tiếp...

Điện thoại kiếm Khanh thêm hai lần nữa cũng không liên lạc được. À, nếu anh chàng đang hẹn hò với tình nhân thì đương nhiên phải tắt điện thoại rồi. Một mình, Hoàng lại nóng ruột. Biết thế bôn ba làm gì, thà ở lại với con thêm một chút nữa có phải là tốt hơn không?

Đúng tám giờ Khanh về đến nhà. Phòng ăn sáng trưng đèn, tức nhiên Khanh biết có nàng ở nhà. Hoàng giả bộ đang bận trong bếp, không ra đón chồng. Nhưng chỉ một lúc không thấy Khanh đâu, Hoàng lại lên tiếng.

- Anh đi đâu từ trưa mà em gọi lên sờ không có?

Khanh đang xem thơ từ mới nhận hôm nay, ngẩn đầu lên hỏi lại nàng:

- Em đi đâu từ 4 giờ chiều? Anh ở sờ ra đi công chuyện đến 6 giờ thì ghé thăm con và đón em về nhưng Bé Nhi nói, em đi trước khi nó ăn tối. Thấy con buồn anh ở lại chơi với con một chút.

- Sao anh không phone cho em?

- Có ạ, nhưng lúc đó chắc cô chưa về tới.

Hoàng cười nói: Đi xe bus, về xe bus, còn vòng vòng qua phố nữa, làm sao về đến nhà trước 7 giờ được.

Hoàng chợt nghĩ đến dự tính hồi chiều, hăng hái rủ chồng đi ăn cơm Nhật. Giờ này bày ra nấu nướng cũng đã trễ. Khanh ngại ngùng: Thôi, suốt ngày anh làm việc mệt, mình đi ăn đại tô phở đầu đường rồi mượn phim về nhà xem cũng được. Em chịu không?

Như một cô vợ mới cưới được nuông chiều nên ...nhông nhẹo, Hoàng phán một câu hờn dỗi:

- Vậy thì không đi đâu hết; ở nhà ăn mì gói, O.K.?

- Good idea!

Hoàng chưng hửng. Định đùa một chút chơi, ai ngờ gây ông lại đập lưng ông, quê quá. Bản tánh vốn tự ái, Hoàng phốt tỉnh, bóp bụng đi vào bếp sửa soạn nấu mì. Ý nghĩ chồng có mèo lại trở về ám ảnh Hoàng. Phải hỏi cho ra lẽ. Nhưng bắt đầu thế nào đây? Rồi Hoàng tự nhủ, từ từ một chút, để xem anh chàng có kể cho mình nghe hôm nay làm cái gì không đã.

Bữa ăn tối đơn sơ rồi cũng qua. Hai vợ chồng ngồi xem phim truyền hình, một chuyện tình nhẹ nhàng, không đủ chất vị nóng bỏng để giúp Hoàng thêm cảm giác, hứng thú mặn nồng trong khi làm tình....

oOo

Nếu không có xấp hình và bản chi tiết những cuộc hẹn hò của Khanh, do người thám tử cung cấp thì không bao giờ Hoàng dám quả quyết và tin chắc Khanh đã thực sự phản bội nàng!!!

Từ sau lần bắt gặp Khanh chở người đàn bà trên xe, Hoàng cứ suy tư mãi. Đến con Ginette là bạn thân nhất của Hoàng trong sở cũng nhận thấy sự khác lạ đó. Buổi trưa đi ăn chung, nó hỏi Hoàng: Ê, bồ có chuyện gì không? Chia sẻ với tôi đi.

Hoàng nghĩ nhanh, mình cũng cần người cho ý kiến. Một mình suy tính chưa chắc tốt, hơn nữa, tâm sự với một người bạn bán xứ cũng đỡ rắc rối hơn. Nó nghe đâu bồ đó.

- Tôi nghĩ, nhưng tôi chưa chắc, có thể ông xã tôi ngoại tình bồ ơi.

Con Ginette tròn mắt :

- Ông Khanh ? Có mèo? Bồ có bằng chứng không? Từ từ, chuyện ra làm sao ?

Hoàng kể đầu đuôi cho bạn nghe...Ginette trầm ngâm, rồi gật gù :

- Hoàng ơi, cái gì cũng có thể xảy ra được ở cõi đời này. Tôi có ý kiến này, bồ mượn thám tử theo dõi xem sao. Nếu chồng bồ đang hoàng thì bồ yên tâm, còn nếu có bằng chứng ngoại tình, ít ra lúc bồ ổng, bồ sẽ không hối hận là mình đã quyết định sai lầm.

Ginette lục bóp, lôi ra một danh thiếp đưa cho Hoàng.

- Hoàng, bồ cứ suy nghĩ, nếu thấy cần thì làm. Mong bồ không gặp rắc rối.

Một đêm thức trắng, nghĩ ngợi và suy tính, Hoàng quyết định đi tìm sự thật. Vì bản tính minh bạch, nàng lúc nào cũng muốn mọi chuyện đều được phân minh...

Nhưng rồi ... giờ đây, với bằng chứng trong tay, Hoàng cũng không biết mình sẽ làm gì !!! Phân vân giữa đối chất với Khanh để giải quyết vấn đề, bắt buộc Khanh lựa chọn giữa nàng và người đàn bà đó, hay là cứ giữ im lặng, sống âm thầm chịu đựng hoàn cảnh, như một số hiền phụ, chờ mong một ngày đức lang quân mỗi gỗi chôn chân mà "dừng bước giang hồ". Cứ thế ngày tháng trôi qua. Hoàng sống, ăn, ngủ, lo cho con, cho chồng, như một cái máy, nhưng trí óc thì làm việc không ngừng, nhiều khi đầu nàng như muốn nổ tung.

Cuối cùng, nàng quyết định với lòng; dù đất có dâng lên, trời có sụp xuống, nàng cũng chẳng thêm chông đỡ. Ưu tiên của Hoàng là bé Nhi, hạnh phúc của Hoàng là gì nếu không phải là sự an lành của ba cá nhân sống dưới mái nhà này .

oOo

Người ta thường nói câu "phước bất trùng lai, họa vô đơn chí". Nhà thương gọi Hoàng bảo vào gấp. Bé Nhi khó thở và chuyển mệt.

Hoàng kiểm Khanh không được, nhờ cô thư ký nhấc hộ rồi ba chân bốn cẳng chạy vào bệnh viện với con. Bé Nhi, nằm thêm thiếp, mắt nhắm nghiền, hơi thở yếu ớt. Xát vội hai bàn tay để tạo hơi ấm trước khi sờ lên trán con, Hoàng vuốt nhẹ xuống đôi má hâm hấp nóng và nói khẽ bên tai con : Maman vào đây Nhi. Ráng khỏe nghe con, rồi mẹ dẫn con đi phố, mua thật nhiều, nhiều quà cho con nhe. Mùa đông sắp hết rồi đó con.

Con Bé không buồn trở mình quay nhìn mẹ. Nó nằm đó, bất động và bé nhỏ như một con mèo. Hoàng gạt đầu chào bác sĩ vừa đến. Ông làm dấu cho nàng ra ngoài. Với một giọng chậm rãi, ông cho Hoàng biết kết quả của cuộc khám nghiệm cuối cùng và nói thêm, sự ra đi của cháu chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Mặc dầu đã chuẩn bị tinh thần từ lâu và biết trước chuyện gì phải đến sẽ đến, thế mà Hoàng cũng không đủ bình tĩnh khi đón nhận tin sét đánh. Đầu óc choáng váng, dựa người vào tường, Hoàng bung mắt khóc oà. Ông bác sĩ già vỗ nhẹ vai nàng an ủi, và khuyên nàng hãy can đảm... Khanh vừa ra khỏi thang máy, và hình như đã đoán biết chuyện quan trọng, chàng nhìn Hoàng và vị bác sĩ thật nhanh rồi chạy ào vào phòng Bé Nhi.

Hai vợ chồng ở lại bên con suốt ngày.... Sau bữa ăn tối vội vàng mua từ câu lạc bộ nhà thương, Khanh dịu dàng bảo Hoàng: em về nhà nghỉ cho khỏe và bớt căng thẳng. Để đêm nay anh ở lại với con.

Hoàng thật sự cảm động, vì lâu lắm rồi Khanh không hề đề nghị thế nàng lo cho con. Và hình như đây là lần đầu tiên Khanh muốn ở lại đêm trong nhà thương. Sợ Khanh vất vả, Hoàng góp ý Về nhà em càng nóng ruột hơn, mình ở lại đây với con luôn.

oOo

Sau đám ma của Bé Nhi, Hoàng không trở lại làm việc. Nàng cảm thấy mình đã quá kiệt sức, không còn một chút năng lực nào nữa. Khanh khuyên nàng nên yên tâm nghỉ ngơi. Đạo này Khanh ở nhà nhiều hơn và chăm sóc nàng rất chu đáo. Rồi mùa xuân lại về, cây cỏ, hoa lá vươn mình trời dậy, tinh thần của Hoàng cũng dần dần phục hồi. Hai vợ chồng bắt đầu thấy lại những ngày vui ...

Thỉnh thoảng Hoàng có thoáng nghĩ đến câu chuyện ngoại tình của chồng. Nhưng rồi Hoàng không dám nghĩ ngợi xa hơn, vì nàng cũng chẳng còn sức lực để phân đấu. Hơn nữa, lúc sau này, ngoài thời gian ở sở, Khanh không hề xa Hoàng một bước nào...

Một hôm, Hoàng đến văn phòng rủ Khanh đi ăn trưa. Hai đứa còn dung dăng nắm tay nhau, ghé vào quầy hàng bán vé du lịch để chọn xem có nơi nghỉ mát nào hấp dẫn, thì sẽ lấy ngày hè vào tháng bảy sắp tới....Sau khi đưa Khanh về lại sở làm, Hoàng lái xe đi chợ. Vừa lướt qua con đường nhỏ, Hoàng bắt gặp một khuôn mặt quen quen, không biết đã gặp ở đâu. chợt nhớ đến những tấm hình lúc trước của người thám tử. Hoàng quyết định rất nhanh, dừng xe lại bên đường, nhìn vào kính chiếu hậu để theo dõi người đàn bà đó.

Bà ta lên xe, lái về hướng văn phòng của Khanh. Hoàng từ từ theo sau một khoảng cách xa.... Hôm nay trông bà ta có vẻ trẻ trung hơn trong những tấm hình. Hoàng cẩn thận chọn chỗ đậu xe và bình tĩnh chờ đợi. Không lâu lắm, Khanh xuất hiện và bước lên xe. Họ lái ra khỏi khu phố và dừng lại ở một quán ăn nhỏ bên bờ sông.

Hoàng cũng dừng xe, đầu óc rất minh mẫn, tự hỏi có nên đối diện với "họ" hay không nhỉ? Cân nhắc, rồi Hoàng quyết định lái xe về nhà.

Phải công nhận, kể từ ngày bé Nhi qua đời, bất cứ chuyện gì xảy đến cho mình, Hoàng cũng không còn cảm thấy to tát, quan trọng nữa. Đã chấp nhận cuộc đời, chấp nhận số mệnh, Hoàng tìm về với triết lý đạo Phật. Không đau khổ thì chẳng bao giờ hướng về với đạo. Mới hay, niềm tin, tín ngưỡng luôn tiềm tàng trong tâm linh của mỗi con người. Với những hiểu biết ấu trĩ về thuyết nhà Phật, Hoàng biết cuộc đời chỉ là huyền ảo, vô thường. Cứ vậy mà Hoàng dò dẫm bước tiếp trên quãng đường đời còn lại, và tự luyện cho mình một cái tâm mạnh mẽ hơn.

Khanh về nhà đúng giờ cơm. Khanh luôn vui vẻ kể chuyện trong ngày cho Hoàng nghe lúc ăn tối. Không cầm được lòng, Hoàng hỏi: Anh à, chiều nay khoảng 5giờ em có gọi anh, định nhờ anh trước khi về, ghé mua dùm em chút rau muống để em nấu canh, Nancy nói anh không ở sở, anh đi đâu vậy ?

Khanh ngược nhìn nàng, ánh mắt có vẻ nghiêm khắc, lên giọng: - Bây giờ em lại muốn kiểm soát anh đi đâu làm gì trong giờ làm việc của anh nữa sao ?

Hoàng nhỏ nhẹ: - Thì tại vì anh không về sở, nên luôn miệng em hỏi vậy thôi.

Khanh dịu giọng: - Anh có về, nhưng ông Long muốn tâm sự nên lại gọi anh ra quán café.

Hoàng cười: - Mấy ông đi làm ở công ty lớn sướng quá. Coffee break cả hai tiếng đồng hồ là thường anh há. Mà anh này, giả dụ anh hẹn với mèo hai cẳng thì làm sao em biết được hả anh ?

Khanh nhìn xuống: - Em nói vậy. Ở nhà hoài lại suy nghĩ lung tung. Anh không thích em nghĩ ngợi lộn xộn rồi tra hỏi hoài nghe chưa. Cũng có khi anh phải đi ăn với nữ đồng nghiệp đó. Em đừng ghen vậy à!

Hoàng vỗ vai chồng: - Ghen là nghề của nàng mà. Anh liệu hồn đấy.

Miệng cười nhưng lòng tan nát. Hoàng đủ bình tĩnh để quan sát và kết luận rằng, người đàn ông đang ngồi trước mặt nàng đây, chồng nàng, là một người nói láo quá chuyên nghiệp. Chàng nói láo như ăn và thở. Chàng có còn lương tâm của một người chồng (chung thủy) không nhỉ? À, thì ra khi đàn ông ngoại tình, họ đã thay đổi như thế đó. Hoàng đứng lên thu dọn chén đĩa và đi vào bếp.

Liên tiếp từ tuần lễ này đến tuần lễ khác, Hoàng chìm đắm trong suy tư. Nhiều đêm không ngủ, lại suy nghĩ miệt mài. Hoàng bắt đầu phát họa trong trí nhiều cuộc "phiêu lưu" ... Cuối cùng Hoàng chọn cho mình một giải pháp ôn hòa nhất. Hoàng sẽ ra đi, đi thật xa, tìm cho mình một công việc hợp khả năng, rồi bắt đầu một cuộc đời mới, mà ít ra nơi đó, nàng sẽ không cần bận tâm với nỗi niềm phải san sẻ tình yêu...

oOo

Chiếc taxi bon bon rời xa thành phố, chở Hoàng về hướng phi trường. Thôi, thế cũng xong! Giấy tờ ly dị Hoàng đã lo liệu sẵn sàng. Chiều nay luật sư sẽ gọi cho Khanh và hẹn gặp, để bắt đầu mọi thủ tục.....

Tay mân mê tấm bìa cứng của cuốn album đầy ảnh hình bé Nhi, Hoàng mỉm cười nhìn những hàng cây ngập nắng lùi dần về phía sau, lòng nhẹ tênh. Nghĩ cho cùng, chẳng cần phải chuẩn bị một cuộc ly biệt đầy kịch tính như thế. Nhưng đó cũng là một phần cá tính của Hoàng, một người đàn bà mơ mộng, đa sầu, đa cảm và.... ích kỷ - vì chỉ muốn chọn lựa cho mình ‘‘một cách biệt ly’’